

Bukovski

Adina Speranta

Prin ramuri răslețite se-ncurcă poezia,
plesnește în rafale un muguraș de toamnă,
nectarul se revarsă stropind sinestezia,
e vară, domnișoară, e vară , scumpă doamnă.

Poetul se așază pe scaunul de lemn,
privește în tăcere, inexpressiv, spre viață,
o scuiță deodată și se ridică demn,
e noapte, domnișoară, sau poate dimineată.

În bezna izolării se-aprinde o lumină
și disperarea cruntă ce l-a ținut în gheare
sub pielea sa ridată răzbate ca o vină...
sunt liber, domnișoară, sau poate mi se pare?

E vodca un prieten și oamenii-s dușmani,
poetul este unul, iar ei sunt o mulțime,
aprinde-ți o țigară, în jur sunt șobolani...
e iarnă, domnișoară, a viscolit prin rime.

Coșmarul din trecut, abrutizant coșmar,
te-a-nchis într-o capcană cu gratii incomplete,
ai scris esența crudă a tot ce e murdar
și liber ești, Bukovski, ești liber, azi, poete!

Adina V.

28.05.2018